

Sygn. akt II Ca 270/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 1 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2015r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. V. (...)

przeciwko A. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O.

z dnia 11 września 2014r. sygn. akt VI C 613/13

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego A. P. na rzecz (...) S.A. V. (...) kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

II Ca 270/15

UZASADNIENIE

Powód C. Towarzystwo (...).

(...) w W. wytoczyło powództwo przeciwko pozwanemu A. P. domagając się zapłaty od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1118,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

W dniu 27.08.2013r. Sąd Rejonowy w Kępnie w sprawie VI Nc 214/13 z powództwa (...) S.A. (...) w W. przeciwko pozwanemu A. P. o zapłatę wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu

zapłacić na rzecz powoda kwotę 1118,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29.07.2013r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu.

Od powyższego nakazu wniósł sprzeciw pozwany domagając się oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że pomiędzy stronami toczyła się już sprawa przed Sądem Okręgowym w Kaliszu o sygnaturze I C 995/10, gdzie Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę (...)-złotych, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto podniósł pozwany zarzut powagi rzeczy osadzonej oraz zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Kępnie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w O. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1118,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2013 r. i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając go w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż nadal jest odpowiedzialny za zdarzenie, które miało miejsce w 1997 r. W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Roszczenie powoda w stosunku do pozwanego nie uległo przedawnieniu. Roszczenie przysługujące na podstawie art. 43 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nazywane regresem nietypowym nie jest tożsame z roszczeniem regresowym wynikającym z art. 828 § 1 k.c. i ma samodzielny i szczególny charakter. Wynika to z tego, że na jego podstawie zakład ubezpieczeń dochodzi zwrotu wypłaconego odszkodowania nie od sprawcy będącego osobą trzecią ale od ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej, na zasadach określonych ustawie.

Prawo zwrotnego dochodzenia roszczeń staje się wymagalne w momencie wypłacenia odszkodowania uprawnionemu i jest to moment początku biegu przedawnienia. T. W. zostały wypłacone przez powoda świadczenia kwartalne w wysokości 279,60 zł kolejno w datach: 29 grudnia 2011 r., 10 maja 2012 r., 26 lipca 2012 r. i 11.10.2012 r. (dowód: kod 15 do 22 akt). O zwrot tych świadczeń powód wystąpił do Sądu w dniu 29 lipca 2013 r. (k-37 akt). Żadne z tych świadczeń nie uległo więc przedawnieniu.

Nie ma również racji skarżący, że roszczenia te zostały osądzone w sprawie I C 995/10 Sądu Okręgowego w Kaliszu. Powód bowiem tych roszczeń w tej sprawie nie zgłaszał, a ostatnie rozszerzenie powództwa w tej sprawie miało miejsce w dniu 16 marca 2011 r., czyli przed powstaniem roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie (dowód: k-214 akt I C 995/10 - pismo powoda z dnia 16 marca 2011 r. rozszerzające powództwo).

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.